

Se, jag gör allting nytt.

I bibelns sista bok, uppenbarelsesboken, kan man i ett av de sista kapitlen läsa hur Gud säger ”Se jag gör allting nytt” (Upp 21:5). Jag har burit med mig de orden under en tid. ”Se jag gör allting nytt”. På sätt och vis är det lite typiskt att det sista Gud säger i bibeln är att han gör allting nytt. Efter att ha berättat om årtusenden av Gudomligt ingripande som kulminerar med Jesus sammanfattar Gud det hela med, se jag gör allting nytt.

Gud vill inte att vi ska grotta ner oss i historien. Ägna all vår kraft på att förstå och efterleva Abrahams livsfilosofi eller gråta över livets mörka sidor med Jobs ord. Inte heller ska vi fastna i vår egen historia. Inte låta oss dras ner av det som varit. Gud ser framåt och uppmanar oss att göra detsamma. Vi ska lära oss av det som varit men leva i nuet och sikta mot framtiden. Jag tycker att hans ord är helt underbara. Tänk att vi inte behöver vara nöjda med det vi har. Tänk att jag med alla mina svagheter, allt mitt tvivel och all min synd bara är något temporärt. Gud är inte nöjd med det som är. Han vill inte bara se en räddad människa, han vill se en upprättad mänsklighet.

Johannes uppenbarelsesbok är en bok som ser framåt i tiden. Guds ord pekar mot en ny himmel och en ny jord som ska komma när tiden för det vi har är slut. Men som alltid i Guds ord finns det flera bottnar. ”Se jag gör allting nytt” är också en konstaterande som följer på att Jesus gjort vår frälsning möjlig. Och det är ett ord som talar in i våra liv, i vår församling idag. Vi kommer inte få uppleva den underbara verklighet som Johannes fick skåda in i förrän den tiden är kommen. Men vi kan få se hur våra liv, hur vår församlings liv förnyas.

Gud skapade jorden och allt liv på den och konstaterade att allting var gott. Gud var så nära att man kan läsa de poetiska orden om hur han kom gående i den svala kvällsvinden för att umgås med människan. Tyvärr för att upptäcka att människan inte var nöjd med livet som det var. Hon ville vara sin egen Gud, inte tillbe någon annan än sig själv. Och så kom synden mellan människa och Gud. När vi tar emot Jesus i våra liv kommer vi tillbaka till det tillstånd som var före syndafallet i den meningen att Gud åter kan komma oss verkligt nära igen. I vår frälsning gör Gud allting nytt. Han tar bort allt det som hållit människan borta från honom.

Vi får förenas med vårt ursprung och vårt mål. Att förstå att målet för våra liv är att finna och vara med Gud är viktigt för oss. Vi försöker så desperat att skapa nya mål där sådant som karriär, pengar eller familjen får bära vårt livs mening. Men trots att alla dessa ting och relationer kan vara goda saker, så orkar de inte bära bördan av att ge våra liv en mening. Döden berövar dem all den möjligheten. Varje försök till att ge livet en mening knärr vid tanken på döden. Mina barn och barn-barn dem ger mig ett hopp om livets meningsfullhet kommer också få se sina liv rinna ut. Men Jesus räddning ger livet en mening som är evig. När Gud gör allting nytt gäller det också vår död.

Men det kristna livet är inte bara en väntan på det eviga liv som Gud gjort nytt för oss. Livet är en underbar gåva som vi har fått. Och Gud vill hjälpa oss idag, göra det som behöver det nytt. Det är så tydligt i Jesus liv att Gud vill hjälpa oss i våra vardagliga liv. Om han ville kunde han ha snickrat på hemma i Nasaret och vid trettio års ålder gått in i Jerusalem och berättat att han var Guds son, Judarnas konung, och blivit korsfäst. Att bli korsfäst av rommarna var liksom inget under i sig. Det var inte särskilt svårt. Men istället ägnar Jesus flera år åt

att undervisa, vägleda, hela och upprätta människor. Jesus vill hjälpa oss idag. Vi har nog alla sådant i livet som behöver göras nytt.

Var inte nöjd

Det är många som har hajat till när de läst om hur Jesus i Johannesevangeliets femte kapitel frågar en man som varit sjuk i trettioåttio år om han vill bli frisk. Men det är en befogad fråga. Mannens hela liv och identitet var uppbyggd kring hans sjukdom. Att bli frisk skulle innebära helt nya utmaningar, ett helt nytt liv. Det hade nog på många sätt varit enkelt för mannen att blivigt troende men levt kvar i det liv han har. Tagit emot syndernas förlåtelse men låtit det stanna där. Att bli frisk innebar ett helt nytt ansvar. Vi är inte förlamade men vi kan nog bli bekvämt nöjda med det vi har. Ingen av oss har väl ett perfekt liv men vi är nog på det stora hela nöjda.

Delar av livet gör oss lyckliga medan andra kanske drar oss neråt. Oavsett om det är det livet som Gud tänkt för oss så ger inte Gud oss något vi inte vill ha. Han tvingar oss inte. Vi har kanske vår tro och ett liv som går upp och ner. Vill vi verkligen ha något annat? Jag tror att Gud vill ge oss mer. Han vill ge oss ett liv där vi känner att vi uppfyller hans mening och mål. Där vi får en känsla av att han sänt ut oss till den arbetsplats vi är på, där vi blir hans ambassadörer och missionärer när vi handlar på ICA. Där varje morgon andas av Guds närvaro. Ett liv som jag är övertygad om är ett bättre, helare liv. Där oro byts ut mot frid och det som varit trasigt kan börja bli helt igen.

Men det kräver också något av oss. Om vi lämnar över rodret till Gud kan vi inte bestämma var skutan styrs. Då kan vi bli sända in i situationer som känns

obehagliga. Då kan vi bli sända att fråga den där personen vi tycker så illa om hur han eller hon egentligen mår. Då blir vi kallade att fråga grannen om han eller hon inte vill följa med till kyrkan eller bönegruppen nästa gång. Eller om de behöver hjälp med att kratta löv. Det första som händer mannen som blir helad är att han får vittna om Jesus för de som försökte finna ett sätt att döda Jesus.

Vi har så lätt att bli nöjda med det vi har. Vi accepterar så lätt att det är så här livet är. Men Jesus frågar också oss, vill du ha mer? Vill du att jag gör allting nytt?

Jag tror att vilken person i bibeln som Gud än kallar i så kan vi se att det innebär en utmaning för han eller hon. För väldigt få framstår det som enkelt att lägga sitt liv i Guds händer. Man är nöjd med det man har. Men hade bibeln människor varit nöjda skulle Mose dött som del i Egyptens hov, Abraham levt sina dagar i Ur, Jeremias profettröst aldrig höjts, Jacob och Johannes fiskat vidare med sin pappa och Paulus dött som en framgångsrik farisé hyllad för sin förföljelse av de kristna. Vad går vår byggd miste om för att vi är nöjda, vem väntar på att du ska fråga hur det är, vems liv skulle lyftas av att du berättade om din tro. Och om du inte har en tro, vilket liv går inte du miste om, nu och i evighet.

Vår tro

Som församling behöver vi nog ibland stanna upp och fråga oss vad vi vill. Vad är meningen med att vi finns här. Har vi modet att lägga vår församling inför Guds fötter och be att han gör allting nytt? Att lyssna in vad Gud vill och inte

vad vi vill. En sådan bön betyder inte att vi kastar allt det vi har åt sidan. Gud säger att han gör allting nytt, inte att han bara gör det nya. Det vi har i vår församling och som är bra, som hjälper oss att uppfylla de mål vi har, det kan Gud ingjuta ny ande i. Inte ersätta eller avsluta men ingjuta nytt engagemang och hjärta i.

Jesus utgick från den judiska tro han växte upp i. Han firade de judiska högtiderna och levde efter lagen. Men han införde ett nytt hjärta i traditionerna. Där sabbaten hade blivit ett värde i sig slår han fast att sabbaten är för människan och inte tvärt om. De former som vi har i våra församlingar är egentligen inte det väsentliga. Det viktiga är att de är fyllda med liv. Att de ger en frukt, att inte grenen är död.

Ibland blir jag trött på mig själv. På mina egna tvivel och på att jag är så styrd av vanan. Tror vi verkligen det som står i bibeln. Gör vi verkligen det, på riktigt. Tror vi att vi i våra Gudstjänster står inför livets Gud, att vi lovsjunger och ber inför den Jesus som dött för våra synder? Tror vi att Gud har all makt i himmelen och på jorden? För om vi gör det, borde då inte varje Gudstjänst vara en fest, varje bönestund en sång till Guds ära? Ibland känner jag att jag är trött på att vara lagom troende. Att jag antingen vill ha allt eller inget. Att våga lita på Gud. Att verkligen be för sjuka i förväntan på helande. Att sprida evangeliet i tro på att det håller och att Gud inte är något att skämmas för. Vi nöjer oss med så lite när Gud vill ge oss så mycket mer. När han vill göra allting nytt.

Men vi lever ju i ett land där människor inte är intresserade. Där alla kyrkor backar. Jag tror att vi medvetet eller inte har accepterat denna

verklighetsbeskrivning. Men jag fattar inte vad som skulle vara så fantastiskt annorlunda med svenskar mot kineser, afrikaner eller amerikaner. Är det inte samma Gud? Jag skulle vilja säga att antingen håller det också här i Sverige eller så håller det inte alls. Ska vi inte kunna ha kravet att Gud kan upprätta människor i Sverige, i vår byggd. Skulle han inte kunna det. Då vore han inte mycket Gud att tro på. Ska jag lita på att han räddar mig från döden till ett evigt liv men inte på att han kan nå min granne eller arbetskamrat. Antingen håller vår tro eller också inte.

Jag tror att vi har förlorat tron på oss själva men också på Guds förmåga. Paulus skulle aldrig gett sig av på sina missionsresor om han inte var övertygad om att det var möjligt. Att människor verkligen kunde omvända sig. De som byggde upp vår missionsförsamling skulle aldrig gjort det om de inte trodde att de kunde nå sin byggd. Vågar vi tro på att Gud kan, för då följer det att också vi kan. Det är det som gör det så utmanande.

Vågar vi lägga ner vår tro inför Gud och be honom göra allting nytt?